

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra, v právní věci žalobkyně: **MERA – Zlín s. r. o.** se sídlem tř. Tomáše Bati 2132, Zlín, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně** se sídlem nám. Svobody 4, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2008, čj. 21000/08-1200-701607, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 8. 2009, čj. 31 Ca 48/2009 - 36,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 8. 2009, čj. 31 Ca 48/2009 - 36, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

Rozhodnutím ze dne 9. 12. 2008, čj. 21000/08-1200-701607, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu ve Zlíně ze dne 25. 11. 2004, čj. 237159/04/303917/4704, kterým správce daně dodatečně vyměřil žalobkyni daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2002 ve výši 920 700 Kč.

II.

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který rozsudkem ze dne 19. 8. 2009, čj. 31 Ca 48/2009 - 36, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud uvedl, že podle judikatury Ústavního soudu je povinností soudu *„předtím, než přistoupí k přezkumu rozhodnutí žalovaného v rámci uplatněných žalobních bodů, posoudit rozhodnutí žalovaného z hlediska možné existence zjevných a závažných procesních vad, které soud musí zkoumat ex offo..., jakou je...také prekluze práva“*. Proto byl povinen *„se primárně zabývat přezkumem rozhodnutí z pohledu možného zániku práva daň vyměřit...“*. V této souvislosti přitom krajský soud přihlédl k právním závěrům

vyjádřeným v současné rozhodovací praxi Ústavního soudu, týkající se počátku běhu prekluzívní lhůty podle § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

Dále krajský soud poznamenal, že správce daně v posuzované věci doměřil daň za zdaňovací období roku 2002. Prvním úkonem způsobilým znovu obnovit běh prekluzívní lhůty byla výzva ze dne 20. 10. 2003, neboť teprve tento úkon vyhověl požadavkům § 47 odst. 2 daňového řádu. Zahájení daňové kontroly dne 4. 9. 2003 bylo vzhledem k jeho obsahu pouze formálním úkonem. Prekluzívní lhůta tak počala běžet dne 31. 12. 2003 a skončila by dne 31. 12. 2006. V době běhu prekluzívní lhůty bylo vydáno pravomocné rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2006, čj. 14552/06-1200-701607, které však bylo rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 5. 8. 2008, čj. 31 Ca 237/2006 - 76, zrušeno. Ode dne podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného do dne nabytí právní moci rozsudku prekluzívní lhůta ve smyslu § 41 s. ř. s. neběžela. Ke dni podání žaloby zbývalo do skončení lhůty 11 dní. K pravomocnému vyměření daně došlo dne 26. 12. 2008, kdy bylo žalobkyni doručeno napadené rozhodnutí. Daň byla vyměřena 97 dnů po uplynutí prekluzívní lhůty. Již dne 22. 9. 2008 přitom zaniklo právo správce daně vyměřit, resp. doměřit daň.

Se zřetelem k závěrům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, čj. 5 Afs 36/2003 - 121 (www.nssoud.cz), krajský soud posuzoval, zda byla výzva ze dne 31. 1. 2006, čj. 19207/06/303934/2615, doručená žalobkyni dne 16. 2. 2006, úkonem způsobilým obnovit běh prekluzívní lhůty podle § 47 odst. 2 daňového řádu. Dospěl přitom k závěru, že výzva požadovala *„prokázání téhož, co bylo předmětem daňové kontroly“* (tedy prokázání plnění podle mandátní smlouvy ze dne 7. 1. 2002, uzavřené mezi žalobkyní a společností MARKET TRADE U. S. LLC) a *„téhož, co již žalobce před vydáním výzvy uvedl – to se týká například identifikace svědků jménem a adresou zaměstnavatele, jelikož nelze spravedlivě požadovat, aby si v obchodních vztazích žalobce opatřoval od obchodních partnerů adresy trvalého bydliště…“*.

Krajský soud uzavřel, že výzva *„nesplňuje požadavky kladené na úkon způsobilý přerušit prekluzívní lhůtu pro její formální obsah“*. S ohledem na absenci dalších úkonů, které by přerušily běh prekluzívní lhůty, zaniklo podle krajského soudu právo vyměřit, resp. doměřit daň ke dni 22. 9. 2008. Vyměření daně mimo zákonem stanovenou lhůtu je přitom takovou vadou řízení, která ze své povahy vylučuje jakékoliv pokračování daňového řízení.

III.

Žalovaný (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel připomněl, že krajský soud rozhodoval ve věci opakovaně. V předchozím řízení zrušil rozhodnutí stěžovatele ze dne 3. 10. 2006, čj. 14552/06-1200-701607, pro vady řízení. Krajský soud v odůvodnění původního rozhodnutí stěžovatele postrádal uvedení právních předpisů, na základě kterých stěžovatel dospěl k závěru, že

identifikace svědků navržených žalobkyní byla nedostatečná. Stěžovatel proto nové rozhodnutí v uvedeném směru doplnil.

Dále stěžovatel namítl, že v průběhu odvolacího řízení došlo k přerušení běhu prekluzívní lhůty výzvou ze dne 31. 1. 2006, čj. 19207/06/303934/2615. Konstatoval, že tato výzva *„splňuje požadavky kladené na úkon způsobilý přerušit běh prekluzívní lhůty pro vyměření a doměření daně*". V této souvislosti stěžovatel podotkl, že v doplnění odvolání žalobkyně navrhla provedení dalších důkazních prostředků, konkrétně navrhla výslech pana Z. ze společnosti STRABAG AG, pana S. S. ze společnosti Plaza Center B. V a pana C. B. ze společnosti MARKET TRADE U. S. LLC. Žalobkyně tak využila svého práva navrhnout provedení důkazních prostředků, které podle ní mohly vést k prokázání skutečností, jež měla prokázat již v průběhu daňové kontroly. Stěžovatel konstatoval, že tomuto oprávnění odvolatele odpovídá právo a povinnost orgánu daňové správy zabývat se návrhy odvolatele a po zhodnocení toho, zda by navržené důkazní prostředky mohly posloužit k ověření skutečností rozhodných pro správné stanovení daňové povinnosti, navržené důkazní prostředky, je-li to možné, provést. V důsledku návrhu žalobkyně, obsaženého v doplnění jejího odvolání, tak v daňovém řízení vyvstala potřeba prověřit tyto skutečnosti dalším dokazováním. Výrazem procesní aktivity správce daně byla výše uvedená výzva.

Podle stěžovatele je logické, že výše uvedená výzva požaduje prokázání téhož, co bylo předmětem daňové kontroly, protože žalobkyně tímto návrhem usilovala o unesení důkazního břemene a prokázání skutečností, které měla prokázat již v průběhu daňové kontroly. Uvedená výzva byla vydána v rámci doplnění daňového řízení, které bylo vyvoláno návrhem žalobce jako odvolatele na doplnění dokazování o provedení dalších důkazních prostředků. Osoby, jejichž výslech v doplnění odvolání navrhovala, žalobkyně identifikovala jen příjmením a označením zahraniční obchodní společnosti, za kterou měly jednat. Stěžovatel ve výzvě upozornil žalobkyni na skutečnost, že není oprávněn přímo předvolat nerezidenty jako svědky. Poté za účelem toho, aby navržené důkazní prostředky mohly být provedeny cestou mezinárodní spolupráce, vyzval žalobkyni k přesnější identifikaci osob uvedením přesného jména a adresy místa pobytu, neboť u fyzické osoby je kritériem pro určení daňové příslušnosti (rezidentství) konkrétní osoby její bydliště. Výzva tak nebyla pouze formálním aktem, ale skutečně směřovala k tomu, aby správce daně mohl navržené důkazní prostředky provést cestou žádosti o mezinárodní pomoc při správě daní. Pokud by žalobkyně poskytla správci daně dostatečné informace sloužící k určení rezidentství osob, které podle ní svou výpovědí mohly přispět k prokázání skutečností rozhodných pro správné stanovení daňové povinnosti, správce daně mohl požádat příslušný orgán smluvního státu o poskytnutí informací podle § 4 odst. 1 zákona č. 253/2000 Sb., o mezinárodní pomoci při správě daní a o změně zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o mezinárodní pomoci při správě daní").

Stěžovatel se domníval, že je-li daňovému subjektu jako odvolateli ponechána možnost navrhovat v odvolacím řízení další důkazní prostředky, měla by být tato skutečnost reflektována tím, že úkon správce daně učiněný v odvolacím řízení, směřující k vyměření daně nebo k jejímu dodatečnému stanovení, o němž byl daňový subjekt zpraven, prolomí běh prekluzívní lhůty podle § 47 odst. 2 daňového řádu. Pokud by tomu tak

nebylo, mohl by daňový subjekt ovlivnit řízení tak, aby správce daně nestihl daň v propadné lhůtě doměřit. Zvláště vhodným prostředkem by byly návrhy důkazních prostředků, které správce daně nemůže provést sám, ale pouze za pomoci dožádání příslušného orgánu smluvního státu o poskytnutí informací podle § 4 odst. 1 zákona o mezinárodní pomoci při správě daní.

IV.

Žalobkyně navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Závěry stěžovatele odmítla jako nesprávné s tím, že prekluzívní lhůta v posuzované věci marně uplynula. Ztotožnila se přitom se závěrem krajského soudu, že předmětná výzva nebyla pro ryze formální obsah způsobilá přerušit běh prekluzívní lhůty. Po jejím vydání totiž nenásledovaly žádné úkony stěžovatele, které by skutečně vedly k prověřování postupů žalobkyně ohledně uplatnění a uskutečnění plnění z mandátní smlouvy a které by tedy směřovaly k vyměření či doměření daně. Zároveň byla výzva zcela nadbytečná, neboť stěžovatel věděl, že žalobkyně již uvedla veškeré jí známé informace o svědcích. Z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu lze dovodit, že lhůtu podle § 47 odst. 2 daňového řádu nemůže přerušit jakákoliv výzva, ale jen taková, kterou by byla dána konkrétní pochybnost, jež by vyžadovala založení nového běhu lhůty. O takovou výzvu se v posuzované věci nejednalo.

Žalobkyně také uvedla, že další dokazování v odvolacím řízení nebylo způsobeno jejími obstrukcemi, ale nedbale vedeným důkazním řízením správcem daně. Bylo by nepřijatelné a nespravedlivé, aby následky takových nedbalostí dopadly na nositele základních práv a svobod v podobě přerušení běhu prekluzívní lhůty. Stěžovatel měl namísto procesních obstrukcí vyslechnout navržené svědky. Obdobný závěr podle žalobkyně plyne i rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu.

V.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel namítl, že výzvou ze dne 31. 1. 2006, čj. 19207/06/303934/2615, došlo k přerušení prekluzívní lhůty pro doměření daně ve smyslu § 47 odst. 2 daňového řádu.

Podle § 47 odst. 1 daňového řádu *„nelze daň vyměřit ani doměřit, či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla daňová povinnost“*.

Podle odstavce 2 téhož ustanovení *„(b)yl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň však lze nejpozději do deseti let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové*

přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat."

K předpokladům způsobilosti úkonu přerušit dle § 47 odst. 2 daňového řádu běh prekluzívní lhůty pro vyměření, resp. doměření daně se Nejvyšší správní soud vyjádřil mj. v usnesení rozšířeného senátu ze dne 3. 8. 2006, čj. 2 Afs 52/2005 - 94, č. 953/2006 Sb. NSS, podle kterého úkon přerušující lhůtu nutně musí být výrazem procesní aktivity ústící ve vyměření či dodatečné stanovení daně, musí vycházet z určitých pochybností o správnosti postupu daňového subjektu nebo o správnosti předchozího vyměření. Účelem § 47 odst. 2 daňového řádu je poskytnutí nové lhůty, vyvstala-li potřeba prověřit některé skutečnosti v rámci předchozí lhůty a byla vůči daňovému subjektu projevena konkrétním úkonem. Jestliže zákon takový postup umožnil, ale nestanovil sám, co se rozumí tímto úkonem, musí být vyloženo, čím lze lhůtu znovu otevřít.

Dále Nejvyšší správní soud již dříve dovodil, že výzva správce daně podle § 31 odst. 9 daňového řádu je nepochybně jako taková úkonem způsobilým přerušit běh prekluzívní lhůty. Jak ovšem vyplývá z odůvodnění rozsudku ze dne 18. 10. 2007, čj. 7 Afs 201/2006 - 106 (www.nssoud.cz), tento závěr neplatí bezvýhradně. Není totiž možné každou výzvu adresovanou daňovému subjektu bez dalšího označit za úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení a je nezbytné ji posuzovat z hlediska obsahu, ale i ve vztahu k výzvám předchozím. Pokud by vydání obsahově obdobné výzvy mělo být považováno za úkon, který určuje počátek běhu nové prekluzívní lhůtu k vyměření daně, byla by tato lhůta obnovována kvůli jedné pochybnosti dvakrát, popř. i vícekrát, což je nepřípustné, protože by to nebylo v souladu s účelem citované právní úpravy.

Otázkou, zda může být výzva správce daně učiněná vůči daňovému subjektu v odvolacím řízení úkonem přerušujícím běh lhůty dle § 47 odst. 2 daňového řádu, se Nejvyšší správní soud zabýval v odůvodnění rozsudku ze dne 25. 6. 2008, čj. 5 Afs 3/2008 - 81 (www.nssoud.cz). Dospěl přitom k závěru, že za úkon podle § 47 odst. 2 zákona o správě daní lze nepochybně považovat i úkony správce daně, jakož i úkony odvolacího orgánu učiněné v rámci odvolacího řízení. Navrhne-li daňový subjekt v odvolání další důkazní prostředky, které mají být provedeny, je výzva k jejich předložení, jakož i výzva k prokázání tvrzení v odvolání obsažených, nepochybně úkonem, který je způsobilý přivodit účinky ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o správě daní.

V posuzované věci žalobkyně v doplnění odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru mj. navrhla *„vyslechnout pana Z. ze společnosti STRABAG AG, Rakousko, A-1030 Viena, Modecenterstrasse 16, a pana S. S. ze společnosti Plaza Center B. V., Netherlands, Locatellikade 1, 1076 AZ Amsterdam*" s tím, že *„tyto osoby mohou v řízení potvrdit, že jejich společnosti byly kontaktovány společností MARKET TRADE U. S. LLC, že jim byla nabídnuta dokumentace a pozemky popsané v čl. II mandátní smlouvy...uzavřené mezi odvolatelem a společností MARKET TRADE U. S. LLC a že tyto společnosti projevily zájem uzavřít příslušné smlouvy o koupi dokumentací včetně převodu příslušných práv a povinností*".

Správce daně následně výzvou ze dne 31. 1. 2006, čj. 19207/06/303934/2615, vydanou podle § 31 odst. 9 daňového řádu, mj. vyzval pod bodem 4 žalobkyni, aby

identifikovala tyto osoby uvedením jejich přesného jména a místa pobytu a navrhla, jakým způsobem je možné je kontaktovat. Žalobkyně reagovala dne 2. 3. 2006 sdělením, že navržení svědci jsou dostatečně identifikováni příjmením, případně i jménem resp. počátečním písmenem křestního jména a sídlem společnosti, kde byly naposledy zaměstnány. Takové informace jsou dostatečné k tomu, aby osoby mohly být identifikovány a předvolány. Posléze žalobkyně v doplnění odvolání ze dne 11. 9. 2008 uvedla, že se jí podařilo zjistit doplňující údaje k identifikaci navržených svědků, a to konkrétně jejich křestní jména a funkce zastávané ve společnostech.

Nejvyšší správní soud nepřitakal závěrům krajského soudu potud, že požadovala-li výzva prokázání skutečností, které byly předmětem daňové kontroly, nemůže se *a priori* jednat o úkon ve smyslu § 47 odst. 2 daňového řádu. Jakkoliv totiž mělo být podle žalobkyně výpověďmi daných osob prokázáno plnění z mandátní smlouvy ze dne 7. 1. 2002, uzavřené mezi žalobkyní a společností MARKET TRADE U. S. LLC, nelze opomenout skutečnost, že žalobkyně využila svého zákonného oprávnění a teprve v rámci odvolacího řízení navrhla k prokázání jí tvrzených skutečností provedení dalších (nových) důkazních prostředků.

Obecně není vyloučeno, že výzva obdobného obsahu může být úkonem způsobilým přerušit podle § 47 odst. 2 daňového řádu běh prekluzívní lhůty pro doměření daně. Nejvyšší správní soud přesto v posuzované věci stěžovateli nepřisvědčil. Předmětný úkon by vyhověl požadavkům citovaného ustanovení pouze tehdy, kdyby se po výzvě ke konkretizaci údajů k osobám, jejichž výslech žalobkyně navrhla v doplnění odvolání, správce daně pokusil zajistit provedení těchto důkazních prostředků a svou procesní aktivitu zaměřil k zajištění důkazů nezbytných pro rozhodnutí ve věci samé. K tomu ovšem v posuzované věci nedošlo.

V obecné rovině je navíc třeba souhlasit s žalobkyní v tom, že po daňovém subjektu nelze bez dalšího legitimně požadovat, aby si v obchodních vztazích opatřoval od osob jednajících jménem obchodních partnerů adresy trvalého bydliště. Lze tedy pochybovat i o závěru, že okruh údajů, jejichž prostřednictvím žalobkyně v odvolacím řízení identifikovala předmětné osoby, byl pro účely dalšího postupu správce daně absolutně nedostatečný. Uvedení jména a příjmení osoby, identifikace obchodní společnosti, jež měla být posledním zaměstnavatelem takové osoby, a označení funkce, kterou tato osoba u dané obchodní společnosti zastávala, jistě nevylučuje další postup správce daně. Ten se může v takovém případě pokusit zajistit provedení svědecké výpovědi této osoby prostřednictvím dožádání zahraničního správce daně příslušného podle sídla obchodní společnosti, u níž taková osoba působila.

Správce daně nepochybil, obrátil-li se na žalobkyni v souladu s § 31 odst. 9 daňového řádu výzvou k upřesnění poskytnutých informací tak, aby mohl v příslušném smyslu zajistit doplnění dokazování o provedení důkazních prostředků, které v odvolacím řízení žalobkyně navrhla. Výzvu by však bylo možné považovat za úkon ve smyslu § 47 odst. 2 daňového řádu zejména tehdy, pokud by se správce daně reálně pokusil o provedení navržených důkazních prostředků.

Nejvyšší správní soud tedy nepřisvědčil stěžovateli v náhledu na vliv výzvy na lhůtu k doměření daně. Zároveň však v rámci přezkumu napadeného rozsudku nepřehlédl, že se krajský soud přezkoumatelně nevypořádal s vlivem dalších úkonů provedených v odvolacím řízení na přerušení běhu prekluzívní lhůty. Krajský soud uzavřel, že při absenci dalších úkonů, které by přerušily běh prekluzívní lhůty, je povinen konstatovat, že právo vyměřit resp. doměřit daň k 22. 9. 2008 zaniklo.

V odvolacím řízení však byly provedeny další úkony, které mohly mít vliv na přerušení prekluzívní lhůty ve smyslu § 47 odst. 2 daňového řádu. V této souvislosti jde zejména o výslech Ing. R. M., provedený dožádaným správcem daně dne 25. 7. 2006, zachycený v protokolu čj. 133331/06/003911/6425.

Ze správního spisu vyplývá, že v doplnění odvolání ze dne 6. 5. 2005 žalobkyně navrhla výslech Ing. R. M.. Ten podle ní jako její bývalý jednatel mohl prokázat, že z předmětné mandátní smlouvy bylo plněno. Správce daně rozhodnutím ze dne 27. 1. 2006 předvolal Ing. M. podle § 8 odst. 1 daňového řádu a termín svědecké výpovědi stanovil na 15. 2. 2006. Dne 7. 2. 2006 byla správci daně doručena žádost Ing. M. o stanovení náhradního termínu, protože se měl dne 15. 2. 2006 zúčastnit jednání u Krajského soudu v Brně. Nový termín k podání svědecké výpovědi Ing. M. byl stanoven na 1. 3. 2006, dne 28. 2. 2006 však Ing. M. požádal správce daně, aby byl k podání svědecké výpovědi předvolán k správci daně v místě svého trvalého bydliště. Správce daně přípisem ze dne 3. 3. 2006, čj. 48152/06/303934/2615, požádal podle § 5 odst. 1 daňového řádu Finanční úřad pro Prahu 3 o provedení výslechu Ing. M. D. správce daně po několika neúspěšných pokusech provedl dne 25. 7. 2006 výslech této osoby, a to za účasti zástupce žalobkyně, který využil svého práva a kladl vyslýchané osobě dotazy. Obsah výpovědi zachytil dožádaný správce daně v protokolu čj. 133331/06/003911/6425.

Výslech svědka Ing. R. M. byl nepochybně úkonem, který podle § 47 odst. 2 daňového řádu přerušil běh prekluzívní doby pro doměření daně žalobkyni. S ohledem na skutečnosti, které měly být podle žalobkyně prokázány provedením výslechu této osoby, se jednalo o úkon směřující k ověření správnosti dosavadního vyměření daně, resp. k jejímu doměření. Totéž platí i v situaci, kdy byl úkon realizován teprve v odvolacím řízení, neboť tím bylo vyhověno návrhu žalobkyně výslovně vznesenému v doplnění odvolání. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit skutečnost, že svědek byl vyslechnut dožádaným správcem daně. Podle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu je totiž třeba způsobilost úkonu přerušit běh prekluzívní lhůty (§ 47 odst. 2 daňového řádu) posuzovat podle jeho individuální povahy. Vyhoví-li tedy úkon požadavkům vysloveným v rozhodnutí č. 953/2006 Sb. NSS, přeruší běh prekluzívní lhůty bez ohledu na skutečnost, že byl s ohledem na principy hospodárnosti řízení a minimalizace zásahů do práv účastníků řízení proveden dožádaným správcem daně. Opačný výklad by fakticky popřel zásady správního řízení a postrádal by smyslu. V tomto závěru Nejvyšší správní soud poukazuje i na rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 16. 12. 2009, čj. 7 Afs 36/2008 - 134 (www.nssoud.cz).

Uzavřel-li krajský soud, že *„při absenci dalších úkonů, které by přerušily běh prekluzívní lhůty, ... je povinen konstatovat, že právo vyměřit resp. doměřit daň k 22. 9. 2008 zaniklo“*, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

Nad rámec nezbytného odůvodnění Nejvyšší správní soud uvádí, že se s ohledem na shora nastíněný názor nemusel zabývat tím, zda místní šetření provedené správcem daně v odvolacím řízení dne 7. 2. 2006 bylo rovněž úkonem přerušujícím běh prekluzívní lhůty podle § 47 odst. 2 daňového řádu. Ostatně, tento úkon předcházel výslechu Ing. M.

Nejvyšší správní soud shledal rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným, proto jej zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. V dalším řízení bude na krajském soudu, aby se vypořádal s žalobními námitkami, včetně otázky prekluze práva doměřit daň, a v tomto ohledu se v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu vypořádal i s vlivem dalších úkonů na běh prekluzívní lhůty podle § 47 odst. 2 daňového řádu.

V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne i o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. dubna 2010

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu